

Arrest

nr. 299 303 van 21 december 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. JOUNDI
Turnhoutsebaan 158
2140 BORGERHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 16 augustus 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 12 juli 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 18 augustus met refertenummer X

Gezien het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 18 oktober 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 november 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat N. JOUNDI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker betreedt op 18 februari 2017, via de luchthaven van Lyon, het Schengengrondgebied. Hij is in het bezit van zijn paspoort voorzien van een door de Franse autoriteiten afgeleverd Schengenvisum geldig van 14 februari 2017 tot 11 maart 2017 en dit voor een duur van 10 dagen.

1.2. Verzoeker en de Belgische N.V.D. doen op 12 december 2017 aangifte van huwelijk. De huwelijksafsluiting wordt op 22 januari 2018 geweigerd door de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Antwerpen, omdat er sprake is van een schijnhuwelijk.

1.3. In december 2018 bevalt mevrouw N.V.D. van een zoon. Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen van 29 maart 2021, dat op 5 juni 2021 kracht van gewijsde heeft gekregen, wordt verzoeker erkend als de vader van dit kind.

1.4. Verzoeker dient op 9 februari 2022 een aanvraag in voor de afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als ouder van een minderjarig Belgisch kind. De gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen beslist op 5 augustus 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

1.5. Verzoeker dient op 26 januari 2023 een nieuwe aanvraag in voor de afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als ouder van een minderjarig Belgisch kind. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie beslist op 5 augustus 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 26.01.2023 werd ingediend door:

Naam: [A.]

Voorna(am)(en): [S.]

Nationaliteit: Tunesië

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn minderjarige zoon, [V.D.H.] [RR ...] van Belgische nationaliteit, in toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 bepaalt het volgende: ‘De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg voor zover het betreft de familieleden vermeld in artikel 40bis §2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.’

Uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat betrokkene niet samenwoont met zijn kind. In die zin kan dus niet worden vastgesteld dat betrokkene zijn kind komt begeleiden of vervoegen.

Voor zover betrokkene in figuurlijke zin wil aantonen zijn kind wel degelijk te komen vervoegen door zijn affectieve en financiële band met het kind aan te tonen, zijn de volgende documenten bij de aanvraag voorgelegd:

- Bericht op Smartschool dd. 08.06.2022 ivm oudercontact op 09.06.2022 voor [V.D.H.]

- Overschrijvingen van betrokkene aan de moeder van het kind van 100 euro op 23.06.2022 en 23.08.2022, van 110 euro op 07.09.2022.

- Foto van het kind op school; printscreen van een filmpje van het kind met vader op de draaimolen, een foto op de draaimolen en één aan het eendjeskraam. De foto's zijn allen zonder datum. Het kind is heden bijna 7 jaar, op de foto lijkt het evenwel geen foto van een zevenjarige.

- Brief gemeente Stabroek dd. 21.06.2022 aan betrokkene met betrekking tot de adreswijziging van het kind

- Bericht van iemand die [F.H.] vernoemd staat in betrokkenes gsm, met een ziekteattest voor het kind voor december 2021 en een bijhorend bericht dat een bezoek niet door kan gaan.

- Attest Zorgbedrijf Antwerpen dd. 29.10.2021 ivm met bezoeken onder begeleiding, 1 dag in het CKG en een halve dag buiten het centrum.

- Attest van bekendheid dd. 10.12.2021 waaruit blijkt dat het kind is ingeschreven in SK De Bijtjes sinds 01.09.2021.
- Attest van het consultatiebureau van Kind en Gezin dd. 12.03.2020 waaruit blijkt dat betrokkene op alle consultaties is geweest en hij ook eens alleen is gekomen en toen alleen met de dokter heeft kunnen communiceren.
- Attest Mini-crèche Rainbows vzw dd. 12.03.2020 waaruit moet blijken dat betrokkene zijn zoon sinds 31.10.2019 op regelmatige basis komt brengen en halen.
- Attest dd. 17.03.2020 van de huisarts waaruit moet blijken dat betrokkene met zijn kind op consultatie kwam op 12.11.2019.

Wat betreft de financiële band met het Belgisch kind: er worden amper drie stortingen voorgelegd voor de maanden juni, augustus en september 2022. Dat is uiterst beperkt om een financiële band aan te tonen waarvoor betrokkene het verblijfsrecht zou moeten worden toegekend. De bewijzen zijn ook te oud, inmiddels zijn ze bijna een jaar oud en is niet duidelijk waarom er geen bewijzen werden voorgelegd tussen september 2022 en het moment van de aanvraag, of zelfs tot het verstrijken van de drie maanden voor het voorleggen van stukken. Ook kan niet blijken dat betrokkene zou tewerkgesteld zijn, economisch actief zou zijn of dat hij beschikt over bestaansmiddelen om daadwerkelijk financieel bij te staan in de opvoeding van zijn zoon. Hoe dan ook, de financiële banden kunnen op basis van wat voorligt niet afdoende blijken.

Wat de affectieve band betreft, om dit te staven legde betrokkene enkele foto's voor (eentje op school en de andere op de kermis van op de zelfde dag). De foto's zijn allen zonder datum maar lijken allen in de zelfde periode gemaakt te zijn. Het kind is heden bijna 7 jaar, op de foto's lijkt het evenwel geen zevenjarige. Het kind loopt ook nog op een kleuterspeelplaats met een kleuterboekentasje, en heeft op alle foto's de zelfde schoentjes en jasje aan. De foto's lijken behoudens bewijs van het tegendeel dus al van enige tijd terug waardoor ze geen bewijs inhouden van banden die betrokkene actueel onderhoudt met het kind. Verder worden ook nog allerhande attesten voorgelegd die allen spreken over de periode van 2019, 2020 of 2021. Het meest recente bewijs van contact (of de intentie daartoe) tussen betrokkene en zijn kind is het bericht van ene [F.] en bijhorend bewijs van ziekte van het kind van december 2021 waardoor het bezoek van betrokkene aan het kind niet kon doorgaan. Onderhavige aanvraag werd ingediend op 26.01.2023. Bewijsstukken van méér dan een jaar geleden en ouder kunnen geen actuele affectieve banden aantonen waardoor aan betrokkene het verblijfsrecht zou moeten worden toegestaan. Ze zouden in combinatie met recent overtuigend bewijsmateriaal kunnen voorgelegd worden om van enige continuïteit te getuigen, echter, recente stukken ontbreken waardoor er net geen continuïteit in de zorg voor het kind van betrokkene uit kan blijken. Tot slot werd nog een brief voorgelegd van de gemeente Stabroek dd. 21.06.2022 aan betrokkene met betrekking tot de adreswijziging van het kind. Dat de gemeente haar wettelijke verplichtingen nakomt, houdt geen bewijs van banden in met het kind om het verblijfsrecht aan te kunnen ontleenen.

Met de voorgelegde documenten kan niet besloten worden dat betrokkene heden een financiële / affectieve band met het kind onderhoudt.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat er evenmin sprake is van dergelijke afhankelijkheidsverhouding die zou nopen tot toekenning van het verblijfsrecht aan betrokkene. Het kind woont in bij de moeder, dewelke duidelijk instaat voor de dagdagelijkse zorg (financieel, materieel en emotioneel) voor het kind. Betrokkene blijft in gebreke om recente bewijzen van banden die hij onderhoudt met het kind voor te leggen, laat staan dat er een afhankelijkheidsverhouding zou kunnen blijken.

Ook kan nergens uit het dossier blijken dat de moeder van het kind er niet toe in staat zou zijn (fysiek en mentaal) om het kind op te voeden. De moeder kan net als elke andere inwoner in België gebruik maken van ondersteuning allerhande (opvoedingsondersteuning, alle mogelijke medische ondersteuning, opvolging door het CLB, edm.) in functie van het welzijn van het kind, om het alle kansen te bieden om zijn ontwikkeling en welbevinden te vrijwaren. Het risico op verstoring van het evenwicht van het kind door de afwezigheid van betrokkene wordt daarom als laag ingeschat. Het kind heeft sinds geboorte zijn hoofdverblijf bij zijn moeder. De moeder is dus de voornaamste zorgdrager van het kind. Niets doet vermoeden dat de lichamelijke en emotionele ontwikkeling van het kind in het gedrang zouden komen door de afwezigheid van betrokkene, temeer omdat dus niet kan blijken dat betrokkene heden nog steeds zijn zoon bezoekt en tijd met hem doorbrengt. Het is aan de ouders, voor zover betrokkene terug banden zou willen aanhalen, om rekening houdend met de verblijfssituatie van betrokkene en het hoger belang van het kind een regeling uit te werken.

Aan de hand van de voorgelegde documenten heeft betrokkene onvoldoende aangetoond dat hij betrokken is bij de opvoeding van zijn kind en zijn verantwoordelijkheid opneemt. Bij gebrek aan voldoende bewijzen betreffende de financiële en affectieve band van betrokkene met het Belgische kind,

kan het verblijfsrecht overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980 niet worden toegestaan. Het Al dient te worden ingetrokken.”

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft ervoor geopteerd een syntheseseminarie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) uitspraak op basis van de syntheseseminarie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij vat het middel in zijn syntheseseminarie samen als volgt:

“Aangaande het eerste middel verwijst verzoeker naar hetgeen uiteengezet in zijn inleidend verzoekschrift.

Verzoeker wenst opnieuw de nadruk te leggen op alle ingediende bewijstukken aan verweester om zijn affectieve en financiële band aan te tonen en dewelke eenvoudigweg genegeerd werden door verweester.

Verzoeker herhaalt dat hij zowel bij de aanvraagprocedure gezinshereniging stukken overgemaakt aangaande de affectieve en financiële band met zijn minderjarig kind als na de aflevering van de bijlage 19ter.

Verzoeker heeft alle gevraagde en vereiste stukken overgemaakt:

- Bewijs retributie*
- Bewijs bestaansmiddelen en arbeidsovereenkomst*
- Bewijs ziekteverzekering*
- Bewijs affectieve band – dit door middel van fotos , videos en verschillende verklaringen van verschillende instanties*
- Bewijs van financiële band – dit door middel van verklaring ARGENTA aangaande het volledig jaar 2022 als het jaar 2023 tem de uiterlijke datum inlevering documenten.*

Deze stukken werden ingeleverd zoals gevraagd door DVZ en kan bewezen worden middels bevestiging via e-mailbericht (zie inventaris)

Verweester somt een aantal stukken op in haar bestreden beslissing maar zeker niet de volledige lijst van de bijgebrachte stukken. Verweester stelt dat er maar een paar overschrijvingen zijn gebeurd hetgeen manifest onjuist is. Verzoeker heeft zijn onderhoudsverplichting nauwkeurig nagekomen de laatste jaren zonder onderbreking, zie stukken ARGENTA.

Verweester maakt ook fouten aangaande de leeftijd van [H.]. Zij stelt dat dat [H.] al 7 jaar is en dat er verouderde fotos zijn bijgebracht. [H.] is geboren op 18 december 2018 en is nog maar 4 jaar en wordt dit jaar 5 jaar in december. Verzoeker heeft fotos bijgebracht vanaf de geboorte van [H.] tot en met de aanvraag. Verzoeker heeft een mooie fotoreportage bijgebracht dewelke de betrokkenheid van verzoeker aantoonde sedert de geboorte van [H.]. Verzoeker begrijpt niet vanwaar verweester de leeftijd van 7 jaar haalt en over welke fotos zij spreekt.

Verzoeker heeft zijn vaderrol aangetoond vanaf de geboorte van [H.] tot en met de aanvraag, dit heeft hij gedaan middels attesten van dokters, kind en gezin en verklaringen van personeel rond de jeugdrechtbank en jongerenwelzijn. Desondanks heeft verweester al deze stukken naast zich neergelegd en een paar fragmenten opgesomd in de bestreden beslissing om dan te besluiten dat er geen financiële en affectieve band is.

Verweester gaat volledig voorbij aan het hoger belang van het kind. Met name dat [H.] recht heeft op het opbouwen van een band met zijn vader. Hierboven werd reeds uiteengezet dat [H.] onder toezicht staat van de jeugdrechtbank. Er is een mooie bezoeksregeling uitgewerkt en deze wordt perfect nagekomen door verzoeker. Van deze bezoeksregeling zijn ook stukken overgemaakt aan DVZ. Deze bezoeksregeling wordt binnenkort verder uitgebreid met de bedoeling dat [H.] op termijn bij de vader overnachtingen krijgt en een normale omgangsregeling zoals elke vader toekomt. Het hoger belang van [H.] ligt in feit dat hij het contact met de vader blijft behouden ook al is dit op dit ogenblik minimaal. Het hoger belang van [H.] ligt

in het feit dat hij verder de band met zijn vader kan blijven ontwikkelen tot een volwaardige vader-zoon band.

Verweerster besluit zonder motivering dat de moeder wel kan zorgen voor het kind, dat er geen afhankelijkheidsrelatie is met de vader en dat er geen risico op verstoring van evenwicht als de vader afwezig zou zijn. Het feit dat verweerster tot dit besluit komt is een duidelijke negatie van alle overgemaakte stukken.

In deze blijft verweerster absoluut in gebreke en schendt zij in rechte en in feite de formele motiveringsplicht.

De motivering van de bestreden beslissing is niet pertinent en niet draagkrachtig.”

3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.3. Verzoeker vroeg de gezinshereniging als ouder van een minderjarig Belgisch kind en dit op grond van artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling stelt als volgt:

“§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

[...]

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.”

In deze wetsbepaling kunnen geen andere voorwaarden worden gelezen dan het neerleggen van een bewijs van identiteit en van ouderschap van een Belgisch minderjarig kind en van het vervoegen of vergezellen van dit kind.

3.4. Uit de relevante parlementaire werken blijkt dat de wetgever met artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet specifiek gevolg heeft gegeven aan de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie, met name het arrest Ruiz Zambrano, waarin een uitlegging wordt gegeven over de toepassing van artikel 20 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: VWEU) (Parl.St. Kamer 2010-2011, nr. 53-443/17, 18 en 20). In de zaak Zambrano (HvJ 8 maart 2011, Ruiz Zambrano, C-34/09) oordeelde het HvJ dat artikel 20 van het VWEU aldus moet worden uitgelegd dat het zich ertegen verzet dat een lidstaat een staatsburger van een derde staat, die zijn kinderen van jonge leeftijd, burgers van de Unie, ten laste heeft, het recht van verblijf ontzegt in de lidstaat waar deze kinderen verblijven en waarvan zij de nationaliteit bezitten, aangezien dergelijke beslissing de betrokken kinderen het effectieve genot van de belangrijkste aan de status van burger van de Unie ontleende rechten ontzegt doordat zij zouden worden verplicht het grondgebied van de Europese Unie te verlaten.

Het Grondwettelijk Hof legt in zijn arrest van 26 september 2013 met nr. 121/2013 ook de link met de voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie, door te stellen als volgt: *“Door in artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 de gezinshereniging van minderjarige Belgen met hun beide ouders toe te laten zonder haar aan bijkomende voorwaarden te onderwerpen, houdt de wetgever, overeenkomstig de recente rechtspraak van het Hof van Justitie, rekening met de bijzondere band van afhankelijkheid tussen jonge kinderen en hun ouders (HvJ, 8 maart 2011, C-34/09, Ruiz Zambrano, punten 43 en 45; 15 november 2011, C-256/11, Dereci, punten 65 en 67; 6 december 2012, C-356/11 en C-357/11, O. en S., punt 56).”* (overweging B.59.6). Zoals het Grondwettelijk Hof verder in zijn arrest van dezelfde datum met nr. 123/2013 stelt, wordt beoogd *“het recht op gezinsleven van het kerngezin”* te waarborgen (overweging B.7.2.).

3.5. Verweerder stelt in de bestreden beslissing allereerst vast dat verzoeker niet samenwoont met zijn kind, om vervolgens de door hem aangebrachte stukken om de affectieve en financiële band met zijn kind aan te tonen te beoordelen. Verweerder merkt op dat verzoeker amper drie geldstortingen aan de moeder voor zijn kind voorlegde voor de maanden juni, augustus en september 2022. Dit is volgens hem te beperkt om een financiële band aan te tonen, te meer nu geen recentere stortingen meer werden voorgelegd. Nog stelt hij dat niet blijkt dat verzoeker beschikt over bestaansmiddelen die hem toelaten financieel mee

in te staan voor de opvoeding van zijn zoon. Daarnaast stelt verweerder vast dat evenmin overtuigende bewijsstukken werden voorgelegd van een actuele affectieve band tussen verzoeker en zijn kind. In dit verband wijst hij er allereerst op dat weliswaar enkele foto's zijn voorgelegd, maar deze zonder datum zijn en in dezelfde periode lijken te zijn genomen. Het kind draagt immers dezelfde kleren. Verweerder merkt nog op dat het kind op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing bijna zeven jaar oud is, terwijl het kind op de foto's jonger is. De foto's kunnen volgens hem dan ook geen actuele band met het kind aantonen. Ook de voorgelegde attesten van 2019, 2020 of 2021 kunnen volgens verweerder geen actuele band met het kind aantonen. Recente bewijsstukken van banden met het kind ontbreken volgens verweerder, waardoor in geen geval een continuïteit in de zorg voor het kind door verzoeker kan blijken.

3.6. Verzoeker voert aan dat verweerder niet op basis van een correcte en zorgvuldige feitenvinding tot de bestreden beslissing is gekomen. Hij kan hierin worden bijgetreden, gelet op de volgende vaststellingen.

Verzoeker voert allereerst terecht aan dat niet alle door hem in het kader van zijn aanvraag voorgelegde stukken om de affectieve en financiële band met zijn kind aan te tonen in rekening zijn gebracht. Zo moet worden vastgesteld dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 26 april 2023 een afspraak maakte bij de stad Antwerpen voor het neerleggen van bijkomende stukken om zijn aanvraag en de banden met zijn kind te staven en deze stukken op 24 mei 2023 daadwerkelijk werden neergelegd en door de stad Antwerpen werden overgemaakt aan verweerder. Er blijkt evenwel niet dat met deze stukken, onder meer bijkomende stortingsbewijzen voor het kind tot en met 3 april 2023 en een verklaring van de zorgcoördinator van St-Catharina Stabroek, rekening werd gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Nog voert verzoeker correct aan dat verweerder zich vergist waar hij stelt dat het kind op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing bijna 7 jaar oud was. Integendeel moet worden vastgesteld dat het kind, dat is geboren eind 2018, ten tijde van de beslissing slechts 4,5 jaar oud was. Zodoende blijkt ook niet dat verweerders beoordeling inzake de foto's, met name dat deze *“al van enige tijd terug”* zijn en dus geen actuele (affectieve) band met het kind kunnen aantonen, steunt op een correcte feitenvinding.

Er moet dus worden besloten dat verweerder zijn beslissing niet met de vereiste zorgvuldigheid heeft genomen, nu enerzijds niet alle ter ondersteuning van de aanvraag voorgelegde stukken in de beoordeling zijn betrokken en anderzijds verweerder de door verzoeker aangebrachte foto's niet correct heeft beoordeeld.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aangetoond.

3.7. Het eerste middel is, in de aangegeven mate, gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een verder onderzoek van dit middel of van het tweede middel dringt zich niet langer op.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 12 juli 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig december tweeduizend drieëntwintig door:

I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS